

Ο Μ Ι Λ Ι Α

ΜΕΤΑ ΤΑΣ.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

ΤΑΣ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΜΕΝΑΣ ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ.

ΤΙς ἐπεισε τοὺς μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ, τοὺς κατοικοῦντας εἰς τὴν Ἰόππην, ἵνα ἐγκαταλίπωσιν ἅταφρον τὸ νεκρὸν σῶμα τῆς Ταβιθά, προσκαλέσωσι δὲ ἀπὸ τῆς Λυδδας τὸν Πέτρον, ἵνα ἔλθῃ πρὸς αὐτοὺς; τίς ἐπληροφόρησεν αὐτοὺς, ὅτι ὁ Πέτρος ἐλθὼν εἰς τὴν Ἰόππην, ἀναστήσει τὴν Ταβιθά ἐκ τῶν νεκρῶν. Πολὺς ἦν ὁ ἀριθμὸς τῶν πεισῶν τῶν κατοικούντων τὴν Ἰουδαίαν καὶ Γαλιλαίαν καὶ Σαμάρειαν, διὸ ἀναμφίβολόν ἐστιν, ὅτι καὶ ἄλλοι ἐξ αὐτῶν ἀπέθανον, ἐν ᾧ ὁ Πέτρος διήρχετο τὰς ἐκεῖ πόλεις· διὰ τί οὖν διὰ μόνην τὴν Ταβιθά, καὶ οὐχὶ δι' ἄλλον τινα ταῦτα ἐγένοντο; Τὰ δάκρυα τῶν πτωχῶν ἐπίσαν τοὺς μαθητὰς, ἵνα ταῦτα ποιήσωσιν. Ἡ ἐλεημοσύνη τῆς Ταβιθά ἐπληροφόρησεν αὐτοὺς, ὅτι ὁ μὲν Πέτρος ἐλεύσεται πρὸς αὐτοὺς, καὶ παρακαλέσει ὑπὲρ τῆς ἀναστάσεως αὐτῆς. Ὁ δὲ παντελεῆμων

θεός, ἐπακούσας τὴν δέησιν αὐτοῦ, ἀναστήσει αὐτὴν ἐκ τῶν νεκρῶν· διὰ δὲ τὰς πολλὰς ἐλεημοσύνας αὐτῆς ἡ Ταβιθά μόνη κατηξιώθη τοσαύτης χάριτος καὶ ἐξαιρέσεως. Ἀπέδειξε τοῦτο ὁ Πέτρος πρῶτον μὲν, ἐπειδὴ, ὅταν εἶδε τὰ δάκρυα τῶν πτωχῶν, καὶ τοὺς χιτῶνας, καὶ τὰ ἐνδύματα τῆς Ταβιθά εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν, τότε εὐθὺς μετὰ πολλοῦ θάρρους καὶ μεγάλης πεποιθήσεως ἐκλινεν εἰς τὴν γῆν τὰ γόνατα, καὶ παρεκάλεσε τὸν θεὸν ὑπὲρ τῆς ἀναστάσεως αὐτῆς· δεῦτερον δὲ, ἐπειδὴ ἀφ' οὗ ἡ Ταβιθά ἀνέστη, « Φωνήσας, λέγει ὁ Πραξ. 9. 41. » θεηγόρος Λουκᾶς, τοὺς ἁγίους καὶ τὰς » χήρας παρέστησεν αὐτὴν ζῶσαν. » Διὰ ποῖαν δὲ ἄλλον λόγον τοῦτο ἐποίησεν ὁ Πέτρος, εἰμὴ, ἵνα ἀποδείξῃ, ὅτι διὰ τοὺς ἁγίους καὶ διὰ τὰς χήρας ἀνέστησεν αὐτὴν ὁ θεός; διὰ μὲν τοὺς ἁγίους, ἵνα ἐπιστηρι-

χθῶσιν εἰς τὸ ἅγιον τῆς ἐλεημοσύνης ἔργον, διὰ δὲ τὰς χήρας, ἵνα ἔχωσιν αὐτὴν καταφύγιον εἰς τὰς ἀνάγκας αὐτῶν, καθὼς καὶ πρότερον· μάθη δὲ διὰ τούτου τοῦ θαυμασιωτάτου παραδείγματος, καὶ πληροφορηθῆ ὁ κόσμος ὅλος, ὅτι μεγάλη ἐστὶ τῆς ἐλεημοσύνης ἡ δύναμις.

Πεπληρωμένοι εἰσὶν αἱ θεῖαι Γραφαὶ νομοθετημάτων, προτροπῶν, παραδειγμάτων, ὑποσχέσεων, βραβείων, ἀνταποδόσεων τῆς ἐλεημοσύνης· ἐξ αὐτῶν δὲ πάντων συμπεραίνεται, μᾶλλον δὲ αἰσθητῶς φαίνεται τῆς ἐλεημοσύνης ἡ χάρις καὶ ἡ δύναμις· καὶ ὅτι μὲν νομοθετημένη ἐστὶν ἡ ἐλεημοσύνη, οὐδεὶς ἀμφιβάλλει, ἀκούων τὸν Κύριον, λέγοντα· « Πλὴν τὰ ἐνόητα δότε ἐλεημοσύνην. » Πωλήσατε τὰ ὑπάρχοντα ὑμῶν, καὶ δότε ἐλεημοσύνην. » Ποῖα ἄλλη νομοθεσία ἢ σαφεστέρα, ἢ ἐμφαντικωτέρα ταύτης τῆς νομοθεσίας; Ἐλέπε δὲ, καὶ πόση ἐστὶν ἡ χάρις αὐτῆς καὶ ἡ δύναμις.

Ἡ ἐλεημοσύνη ἔχει πτέρυγας, δι' ὧν ἵναβαίνει εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἵσταται διὰ παντός ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ θεοῦ, ἵνα βλέπων καὶ μνημονεύων αὐτῆς ὁ θεὸς, ἐλεῆ ἡμᾶς. Τοῦτο ἐφάνερωσεν ἡμῖν ὁ θεὸς ὅταν ἀπέστειλε τὸν ἄγγελον αὐτοῦ πρὸς τὸν Κορνήλιον τὸν ἑκατοντάρχη, ἵνα ἀναγγείλῃ πρὸς αὐτὸν ταῦτα· « Αἱ προσευχαί σου καὶ αἱ ἐλεημοσύναι σου ἀνέβησαν εἰς μνημόσυνον ἐνώπιον τοῦ θεοῦ. » Τῆς ἐλεημοσύνης ἡ χάρις ὑπερβαίνει τὴν χάριν πάσης θυσίας· πᾶν ἀγαθὸν ἔργον δι' ἀγάπην θεοῦ γινόμενον, θυσία ἐστὶν εἰς τὸν θεόν

προσφερομένη. Θυσία ἐστὶ καὶ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ταπείνωσις καὶ ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ ὑπακοή καὶ ἡ νηστεία καὶ ἡ προσευχή καὶ τῆς ψυχῆς ἡ κατάνυξις, κατὰ τὸ, « Θυσία » τῷ θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, » καὶ πᾶσα ἄλλη ἀγαθοεργία· ἡ ἐλεημοσύνη ὁμῶς προτιμωτέρα ἐστὶ πασῶν τῶν θυσιῶν. Θέλει ὁ θεὸς τὰς θυσίας, θέλει τὰ καλὰ ἔργα, ἐπειδὴ αὐτὸς καὶ τὰς θυσίας ἐνομοθέτησε, καὶ τῶν ἀγαθῶν ἔργων ἐστὶν ἡ πηγή. Ἴνα δὲ πληροφορήσῃ, ὅτι προτιμᾷ τὴν ἐλεημοσύνην πασῶν τῶν ἄλλων θυσιῶν, εἶπε, « Προτιμῶντες δὲ μάθετε τί ἐστὶν· ἔλαιον θέλω, » καὶ οὐ θυσίαν. » Προτιμῶ, λέγει, τὸν ἔλαιον καὶ αὐτῆς τῆς θυσίας.

Ἡ ἐλεημοσύνη οὐκ ἐστὶ δωρεὰ, ὡς τινες νομίζουσιν, ἀλλ' ἐστὶ δάνειον· εἰς τοῦτο δὲ τὸ δάνεισμα ὁ μὲν ἐλεῶν δανερίζει, ὁ δὲ πτωχὸς δανείζεται, ὁ δὲ θεὸς γίνεται ἐγγυητὴς τοῦ δανείσματος· ἀνάλαβε, λέγει ὁ θεός, φροντίδα διὰ τὸν πτωχόν τὸν ἀσθενῆ, εἴτι δ' ἂν ἐξοδιάσῃς ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐγὼ ἀνταποδώσω σοι, ὅταν ἔλθω πάλιν εἰς τὸν κόσμον, ἵνα κρίνω ζῶντας καὶ νεκρούς. » Ἐπιμελήθητι αὐτοῦ· καὶ ὅτι ἂν προσδαπανήσῃς, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με ἀποδώσω σοι· ἀκούεις; ἐγὼ, λέγει, ἀποδώσω σοι. Ποῖον ἄλλον ἐγγυητὴν εὐρίσκεις ἢ πιστότερον, ἢ πλουσιώτερον, ἢ ἀληθέστερον τοῦ θεοῦ; Ἐπειδὴ ὁμῶς οὐχ ὁ ἐγγυητὴς, ἀλλ' ὅστις δανείζεται, ἐκεῖνος κυρίως καὶ καθ' αὐτὸ χρεωθεῖ τὴν ἀνταπόδοσιν, διὰ τοῦτο ὁ πανυπεράγαθος θεός, ἵνα προτρέψῃ ἡμᾶς περισσότερον εἰς τῆς

Ἰακ. 50.
17.

Ματθ.
9· 12.

Λουκ. 10.
35.

ἐλεημοσύνης τὸ ἔργον, γίνεται ἀντὶ ἐγγυη-
 τοῦ δανειζόμενος, ὅθεν ὡς χρεώστης ὑπό-
 σχεται τὴν ἀνταπόδοσιν, λέγων· « Δανεῖζει
 » θεῷ ὁ ἐλεῶν πτωχόν, καὶ τὸ δόμα αὐτοῦ
 » ἀνταποδώσει αὐτῷ. » Ὡ τοῦ παραδόξου
 πράγματος· ἡ ἐλεημοσύνη ἀναποδίζει πάν-
 τας τοὺς νόμους· κατὰ τοὺς νόμους τῆς
 φύσεως, τῆς τάξεως, τοῦ λόγου, τὰ χρέη
 τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν θεόν εἰσιν ἄπειρα·
 ἡ δὲ ἐλεημοσύνη ποιεῖ τὸν θεὸν χρεώστην
 τοῦ ἀνθρώπου. Βλέπεις, πόση τῆς ἐλεημο-
 σύνης ἡ δύναμις;

Ἄλλ' οὐδὲ εἰς τοῦτο ἀρκεῖται ὁ φιλαν-
 θρωπότατος· ἀναλαμβάνων δὲ τοῦ πτωχοῦ
 τὸ πρόσωπον, λέγει· ὅταν ἔρχηται ἐνώπιόν
 σου ὁ πτωχός, τότε ἐγὼ παρίσμαι ἐμ-
 προσθὲν σου· ὅταν ζητῇ παρὰ σοῦ ἐλεημο-
 σύνην ὁ πτωχός, τότε ἐγὼ ζητῶ ἐλεημο-
 σύνην παρὰ σοῦ· εἴτε δὲ ἄρτον, εἴτε ἔνδυ-
 μα, εἴτε ἀργύριον, εἴτε ἄλλο τι δώσεις τῷ
 πτωχῷ, δίδως αὐτὸ εἰς ἐμέ· ὅτι καὶ ὅσον
 ποιήσεις εἰς τὸν πτωχόν, τοῦτο εἰς ἐμέ
 ποιεῖς. « Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον ἐποιή-
 » σατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν
 » ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε. » Βαβαὶ τῆς
 φιλάνθρωπίας σου, πανάγαθε βασιλεῦ. Σὺ
 ὁ κατοικῶν ἐν οὐρανοῖς, καταβαίνεις ἐπὶ
 τῆς γῆς, ἵνα πιραλάβῃς τὴν ἐλεημοσύνην
 μου. Σὺ ὁ ὑπὸ πάσης τῆς οὐρανοῦ δυνά-
 μεως προσκυνούμενος καὶ δοξολογούμενος,
 καὶ ἐξουσιάζων πᾶσαν τὴν γῆν καὶ πᾶσαν
 τὴν οἰκουμένην, παρίσσαι ἐνώπιόν μου ὡς
 πτωχός τεταπεινωμένος· Σὺ, ὅστις ἀνοίγεις
 τὴν χεῖρά σου, καὶ ἐμπιπλαῖς πᾶν ζῶον εὐ-

δοκίας, ἐκτείνεις τὴν δεξιάν σου, καὶ ζητεῖς
 παρ' ἐμοῦ ὀλίγον ἄρτον, ἵνα χορτάσῃς· ὁ
 περιβάλλων τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις, ζητεῖς
 παρ' ἐμοῦ ἔνδυμα, ἵνα σκεπάσῃς τὴν γύ-
 μνωσίν σου· ὁ παντοδύναμος καὶ παντο-
 κράτωρ, ζητεῖς τὴν ἐπίσκεψίν μου εἰς τὰς
 χρείας σου· ὦ κύριε, κύριε τοῦ ἐλέους, σὺ
 ζητεῖς παρ' ἐμοῦ ἐλεημοσύνην; Οὕτως ἔχει,
 ἀδελφοί, καὶ οὕτως ὁ θεὸς ὠκονόμησε διὰ
 τὴν σωτηρίαν ἡμῶν. « Ἀμὴν λέγω ὑμῖν,
 » ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελ-
 » φῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε. »
 Τόσον ἐστὶ τῆς ἐλεημοσύνης τὸ ὕψος, τόση
 τῆς ἐλεημοσύνης ἡ χάρις καὶ ἡ δύναμις.

Διὰ τοῦτο ἀκούομεν, ὅτι καὶ ἀνταποδώ-
 σεις εἰσὶ διωρισμέναι διὰ τοὺς ἐλεήμονας
 μεγάλαι καὶ πολλαί, ἐπίγειοι καὶ ἐπου-
 ράνιοι. Βλέπε πρῶτον τὰς ἐπιγείους. Ὁ
 προφητὰναξ Δαβὶδ δι' ὀλίγων λέξεων ἐξέ-
 θετο πάσας, εἰπών· « Ὅλην τὴν ἡμέραν
 » ἐλεεῖ καὶ δανεῖζει ὁ δίκαιος, καὶ τὸ σπέρ-
 » μα αὐτοῦ εἰς εὐλογίαν ἔσαι. » Τί δὲ
 σημαίνει ἡ εὐλογία τοῦ θεοῦ; αὐτὴ σημαί-
 νει πάντα τὰ ἀγαθὰ, καὶ πᾶσαν εὐτυχίαν·
 τὸν Ἀβραάμ εὐλόγησεν ὁ θεός, εὐλόγησε
 δὲ καὶ τὰ ἔσχατα τοῦ Ἰωβ μᾶλλον ἢ τὰ
 ἔμπροσθεν· αὐτοὶ δὲ καὶ οἱ δύο ἐγένοντο
 πλοῦσιοι, ἔνδοξοι, πανευτυχεῖς καὶ πανέν-
 τιμοι. Πόσην οὖν χαρὰν αἰσθάνεσθε, ὦ
 φιλότεκνοι γονεῖς, ὅταν πισεύητε, ὅτι ὁ θεός
 διὰ τὴν ἐλεημοσύνην ὑμῶν ἐξαποστέλλει τὴν
 εὐλογίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὰ τέκνα ὑμῶν; πόσον
 εὐτυχεῖς νομίζετε ἑαυτοὺς, ὅταν βλέπητε
 ἐπὶ τοὺς υἱοὺς καὶ τὰς θυγατέρας καὶ τοὺς

Ματθ. 12. 17.

Ματθ. 25.
40.

Ματθ. 25.
40.

Ψαλ. 36.
26.

Γεν. 12.
2.

Ιωβ. 142.
12.

ἐγγόνους ὑμῶν τοῦ θεοῦ τὴν εὐλογίαν, ἣ-
 γουν τὴν εἰρήνην, τὴν ἀγάπην, τὴν τιμὴν,
 τὸν πλοῦτον, καὶ πᾶσαν ἄλλην ἐπίγειον
 εὐτυχίαν; τοῦτό ἐστι τὸ ἐπίγειον τῶν ἐλε-
 ημόνων ἀνταπόδομα. « Ὁλην τὴν ἡμέραν
 » ἐλεεῖ καὶ δανεῖζει ὁ δίκαιος, καὶ τὸ σπέρ-
 » μα αὐτοῦ εἰς εὐλογίαν ἔσαι.

Βλέπε δὲ δεῦτερον καὶ τὰς πνευματικὰς
 καὶ ἐπουρανίους ἀνταποδόσεις. Τούτων
 πρώτη ἐστὶ τῶν ἀμαρτιῶν ἡ ἄφεσις. « Πλὴν
 » τὰ ἐνόητα, εἶπεν ὁ κύριος, δότε ἐλεημοσύ-
 » νην· καὶ ἰδοὺ πάντα καθαρὰ ὑμῖν ἔσαι. »
 Ἴδου τὸ πνευματικὸν τῆς ἐλεημοσύνης ἀντα-
 πόδομα τὸ ἑκατονταπλάσιον. Δίδεις ἄρτον
 φθαρτὸν, καὶ λαμβάνεις καθαρσιν ἀμαρτιῶν·
 δίδεις μέταλλον τῆς γῆς, καὶ λαμβάνεις σω-
 τηρίαν ψυχῆς· δίδεις πρᾶγμα πρόσκαιρον,
 καὶ λαμβάνεις χάρισμα αἰώνιον. « Πλὴν
 » τὰ ἐνόητα δότε ἐλεημοσύνην· καὶ ἰδοὺ
 » πάντα καθαρὰ ὑμῖν ἔσαι. » Καὶ μὴ νομί-
 σῃτε, ὅτι εὐρίσκεται ἄνθρωπος, ὃς οὐκ ἔχει
 χρεῖαν τῆς τῆς τῆς ἀνταποδόσεως· μὴ νο-
 μίσῃτε, λέγω, ὅτι εὐρίσκεται ἄνθρωπος εἰς
 τὸν κόσμον καθαρὸς καὶ ἀναμάρτητος, καὶ
 μὴ χρεῖαν ἔχων καθάρσεως. « Μὴ λέγε,
 » εἶπεν ὁ δίκαιος Ἰωῶ, ὅτι καθαρὸς εἰμι
 » τοῖς ἔργοις καὶ ἄμεμπτος ἐναντίον αὐτοῦ.
 » Τίς γὰρ καθαρὸς ἔσαι ἀπὸ ρύπου; Ἄλλ'
 » οὐδεὶς, ἐὰν καὶ μία ἡμέρα ὁ βίος αὐτοῦ
 » ἐπὶ τῆς γῆς. » Ποίαν οὖν ἄλλην ἐλπίδα
 σωτηρίας ἔχομεν οἱ τάλανες, εἰμὴ τὸ ἔλεος
 τοῦ θεοῦ; δίδεται δὲ τοῦτο τὸ ἔλεος εἰς
 τοὺς ἐλεήμονας πρὸς ἀνταπόδοσιν τῆς
 ἐλεημοσύνης αὐτῶν· αὐτὸ δὲ οὐ μόνον ἰα-

τρύει τὰς πληγὰς τῶν ἀμαρτιῶν, καὶ κα-
 θαρίζει ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ, ἀλλὰ καὶ
 ἀγιάζει τῶν ἐλεημόνων τὰς ψυχάς. Ἐξε-
 βαίωσε τοῦτο αὐτὸς ὁ μονογενὴς υἱὸς τοῦ
 θεοῦ, εἰπὼν, ὅτι οἱ ἐλεήμονες οὐ μόνον ἐλε-
 οῦνται, ἀλλὰ καὶ μακάριοι γίνονται. « Μα-
 » κάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθή-
 » σονται. » Ἐλέει οὖν τοὺς πτωχοὺς, καὶ
 μὴ ἀμφίβαλλε, ὅτι ἐλεήσει σε ὁ θεός· ἐλέει
 τοὺς πτωχοὺς, καὶ μὴ δισάζης, ὅτι γίνεσαι
 ἄξιος μακαρισμοῦ. « Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες,
 » ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται. » Ὁ θεὸς ἐπιβε-
 βαίων τοῦτο, διώκει ἐκ τῶν καρδιῶν ἡμῶν
 πάντα δισαγμὸν καὶ πᾶσαν ἀμφιβολίαν.

Ὅταν δὲ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα ἐκείνη, ἐν ᾗ ὁ
 δίκαιος κριτῆς καθίσῃ ἐπὶ θρόνου δόξης
 αὐτοῦ, καὶ πᾶσαι αἱ ἐπουράνιοι δυνάμεις
 κύκλω αὐτοῦ, καὶ πάντες οἱ ἀπ' αἰῶνος
 ἄνθρωποι ἐνώπιον αὐτοῦ, τότε σὺ, ὡ ἄνθρω-
 πε ἐλεήμων, σὺ, ὃς ἐτρέφεις τοὺς πεινῶν-
 τας καὶ ἐσκέπαζες τοὺς γυμνοὺς, σὺ, ὃστις
 ἐπροσάτευες τοὺς ὄρφανούς καὶ ἐκυβέρνηας
 τὰς χήρας, σὺ, ὃς ἐπηρετεύεις τοὺς ἀσθενεῖς
 καὶ ὑπεδέχου τοὺς ξένους, σὺ, ὃς ἐπεσκέ-
 πτου τοὺς ἐν φυλακῇ καὶ ἠλέεις τοὺς πένη-
 τας· σὺ, ὡ μακάριε ἐλεήμων, τότε λαμβάνεις
 τῶν ἀνταποδόσεων τὸ πλήρωμα· διότι τότε,
 πρῶτον μὲν ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης ἀντὶ τῆς
 ἐπιγείου τιμῆς, δι' ἧς αὐτὸν ἐτίμησας, ἀν-
 ταποδιδωσί σοι τὴν τιμὴν τὴν οὐράνιον,
 βάλλει σε δηλαδὴ εἰς τὰ δεξιὰ αὐτοῦ ἐνώ-
 πιον πάντων τῶν ἀγγέλων καὶ πάντων τῶν
 ἀνθρώπων· ἔπειτα ἐνώπιον αὐτῶν κηρύττει
 τὰς πρὸς αὐτὸν εὐεργεσίας σου· ἐγὼ, λέγειω

ἐπέπεισας, καὶ σὺ με ἐθρέψας· ἐγὼ ἐδίψησα, καὶ σὺ με ἐπότισας· ἐγὼ ἤμην γυμνός, καὶ σὺ με ἐνέδυσας· ἐγὼ ἤμην ξένος, καὶ σὺ με ἐφιλοξένησας· ἐγὼ ἤμην ἀσθενής, καὶ σὺ ὑπερέτησάς με· ἐγὼ ἐν φυλακῇ, καὶ σὺ ἐπεσκέφθης με. Ὡς ἔπαινος πλήρης ἀθανάτου δόξης· ὧ τιμὴ ὑπερβαίνουσα ἀσυγκρίτως πάσας τὰς τιμὰς καὶ δόξας· ἔρχου, λέγει ἔπειτα, ὁ βασιλεὺς τῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦ ἐλέους, ἔρχου, ὧ εὐλογημένε τοῦ πατρός μου, κληρονόμησον τὴν βασιλείαν τὴν διὰ σὲ ἡτοιμασμένην ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Τοῦτό ἐστιν, ἀδελφοί μου τὸ ἀνταπόδομα τῶν ἀνταποδομάτων, ἀνταπόδομα χαρᾶς αἰωνίου, ἀνταπόδομα δόξης ἀπεράντου, ἀνταπόδομα μακαριότητος καὶ βασιλείας, ἧς οὐκ ἔσαι τέλος.

Ποία ἄλλη ἀρετὴ πλὴν τῆς ἐλεημοσύνης ἔχει παρὰ τῷ θεῷ τόσην χάριν καὶ δύναμιν; διὰ ποίαν ἄλλην ἀρετὴν ὑπεσχέθη ὁ θεὸς τόσας ἀνταμοιβὰς, ὅσας ὑπεσχέθη διὰ τὴν ἐλεημοσύνην; ποίας ἄλλης ἀρετῆς τὰ

κατόρθωματα ἐγράφησαν εἰς τὰ ἅγια βιβλία μετὰ τοσαύτης ἀκριβολογίας, εἰμὴ τὰ τῆς ἐλεημοσύνης; ἢ σήμερον ἀναγνωσθεῖσα τῶν ἀποστόλων πράξεις ἐφάνερωσεν ἡμᾶς κατόρθωμα τῆς δυνάμεως τῆς ἐλεημοσύνης, εἰς αὐδὲν ἄλλο μέρος τῶν θείων γραφῶν εὐρισκόμενον, ἰσόρησε δηλαδὴ, ὅτι τὰ δάκρυα τῶν χηρῶν καὶ τῶν πτωχῶν, τῶν ὑπὸ τῆς Ταβιθά ἐλεηθέντων, ἀνέστησαν αὐτὴν ἐκ τῶν νεκρῶν. Τοῦτο δὲ ἐστίν, ὅτι καὶ τοὺς νεκροὺς ἀνίσταται τῆς ἐλεημοσύνης ἡ δύναμις.

Σωτήρ μου Ἰησοῦ, ἐπειδὴ τόσον δύναται τῶν πτωχῶν τὰ δάκρυα, παρακαλῶ ἐξ ὅλης μου ψυχῆς καὶ καρδίας τὴν ἄπειρον εὐσπλαγχνίαν σου· δός μοι ταύτην τὴν χάριν, ἵνα ὅταν ἀπλώσωσι τὸ σῶμά μου νεκρὸν, περικυκλώσωσι τὴν κλίνην μου οἱ πτωχοί, χέοντες δάκρυα οὐχὶ ἐνώπιον τοῦ Πέτρου, ἵνα ἀναστήσῃ με ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀλλ' ἐνώπιον σοῦ τοῦ πανοικτίρμονος, ἵνα ἐλεήσῃς τὴν ψυχὴν μου. Ἀμήν.